

Στην μνήμη του Καθηγητή Νίκου Παπαδόπουλου

Ένας εξαιρετος δάσκαλος, ίσως ένας από τους διαχρονικά καλύτερους δασκάλους της Ιατρικής μας Σχολής, έφυγε πριν από ημέρες από κοντά μας, ήσυχα και διακριτικά, όπως ήσυχος και διακριτικός ήταν ολόκληρος ο ακαδημαϊκός του βίος. Ακόμα και πολλοί από τους φίλους του πληροφορήθηκαν με οδύνη αργά τον θάνατό του. Ίσως – ίσως μερικοί να μην το έμαθαν ακόμη. Είναι βέβαιο άλλωστε, ότι δεν το πληροφορήθηκαν οι χιλιάδες γιατροί που διδάχθηκαν από αυτόν τα μυστικά του ανθρώπινου σώματος.

Ο Νίκος Παπαδόπουλος αγάπησε τους μαθητές του, ήταν παθιασμένος με την Επιστήμη του, ήταν εραστής της διδασκαλίας. Ακαδημαϊκός Δάσκαλος που κόσμησε για πολλά χρόνια τη Σχολή μας, μοίρασε απλόχερα τις γνώσεις του και πάνω από όλα τίμησε τον τίτλο του Καθηγητή της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Δεν συμβιβάστηκε ποτέ με την αναγκαστική κατά τον νόμο διακοπή των διδακτικών του καθηκόντων, ενώ η απομάκρυνση από τους φοιτητές και τις φοιτήτριες του, αλλά και από τον ψυχρό μεν, αλλά οικείο δε, για εκείνον χώρο της εργασίας του, τον οδήγησε σε ένα είδος οικειοθελούς απομόνωσης, ακόμη και από τους φίλους του. Η Σχολή και το Ανατομείο ήταν ολόκληρη η ζωή του.

Δύσκολα τα τελευταία χρόνια εμφανιζόταν σε εκδηλώσεις του Πανεπιστημίου μας και οι προσπάθειες μας να τον πείσουμε για κάποια έξοδο και συνάντησή μας, με σκοπό την αναπόληση των όσων περάσαμε μαζί ήταν μάταιες.

Για μένα, ο Νίκος πέρα από φίλος ήταν ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ που θαύμαζα. Εκείνος πάλι, πέρα από την αγάπη του, που δεν έπαυε να την εκφράζει στο πρόσωπό μου σε κάθε επικοινωνίας μας, έλεγε ότι καμάρωνε σαν μεγάλος αδελφός για τις όποιες επιτυχίες μου, εννοώντας τις διάφορες Ακαδημαϊκές – Διοικητικές θέσεις, που κατά καιρούς ανέλαβα. Και να ξερες Νίκο μου, πόσο εφήμερες ήταν αυτές οι «επιτυχίες».

Τώρα, λίγες μέρες μετά το κακό μαντάτο του θανάτου σου, ακόμη ο πόνος είναι αβάσταχτος. Σα να έχασα πράγματι ένα μεγάλο αδελφό. Ίσως φταίει και το γεγονός ότι δεν σε αποχαιρέτησα. Δεν βίωσα τον αποχωρισμό. Τούτη τη στιγμή, που γράφω αυτές τις λίγες γραμμές, είμαι μόνος στο παλιό μου γραφείο στην Ιστολογία. Με οδήγησαν εδώ ασυναίσθητα τα βήματά μου, αμέσως μετά την κηδεία του μαθητή φίλου και συναδέλφου σου Βαγγέλη Κοτσιομήτη, που θα σε συντροφεύει πια εκεί ψηλά. Κοιτώντας έξω από το παράθυρο στο προαύλιο, νόμιζα για μια στιγμή ότι σε είδα να περπατάς με το βαρύ, αργό βήμα σου προς το άγαλμα του Ιπποκράτη.

Το βλέμμα σου πάντα λίγο βλοσυρό, ξέρεις εσύ, ηθελημένα δήθεν θυμωμένο, για να κρύβεις, για κάποιο λόγο που μόνο εσύ γνωρίζεις, την απέραντη καλοσύνη της καρδιάς σου. Εμένα δεν με ξεγέλασες ποτές. Αλλά δεν ξεγέλασες ούτε τους μαθητές σου· όλοι σε λάτρευαν.

Νά, τώρα που βρίσκομαι ολομόναχος πια στη μεγάλη σκάλα μπροστά από το Αμφιθέατρο της Ανατομικής, ακολουθώντας την ίδια διαδρομή του τότε, τότε Νίκο μου που ερχόμουν για μάθημα όταν εσύ τελειώνες· είναι σα να ακούω τους φοιτητές και τις φοιτήτριές μας να σε χειροκροτούν καθώς τους αποχαιρετούσες για την ημέρα, αφού για μία ώρα προηγουμένως τους είχες καθηλώσει με την δυνατή, καθάρια φωνή σου, διδάσκοντάς τους και κάνοντας αγαπητό σ' αυτούς το πιο δύσκολο μάθημα της Ιατρικής, την Ανατομία. Αλήθεια, μπορεί να υπάρξει έστω και ένας μαθητής σου, που δεν δάκρυσε ή δεν θα δακρύσει στο άγγελμα του θανάτου σου;

Κλείνω τα μάτια και ονειρεύομαι ότι βγαίνεις από την αίθουσα και με χαιρετάς. Σε βλέπω ν' απομακρύνεσαι πάντοτε με το αργό βήμα σου και σιγά – σιγά να χάνεσαι στο βάθος του διαδρόμου. Ανοίγω και πάλι τα μάτια μου και είμαι μόνος στην παγωμένη σκάλα κοιτάζοντας την κλειστή πόρτα του Αμφιθέατρου. Και όμως τώρα είμαι πιο ήρεμος. Προσκύνησα βλέπεις τον χώρο που λάτρεψες. Είναι σαν να σ' αποχαιρέτησα. Σε διαβεβαιώνω, αν και το γνωρίζεις, ότι θα κρατήσω μέσα μου για πάντα τις καλές μας στιγμές.

Γεια σου αγαπημένε μου φίλε Νίκο

Χρήστος Κίττας